

عنوان مقاله:

معماری سبز و اصول ساخت و راهکارهای توسعه در ساختمان

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی نوآوری در مهندسی معماری و شهرسازی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

اتابک صدر خردمند - دانشجوی دکتری معماری منظر، دانشگاه آزاد واحد بین الملل ارس، ایران

خلاصه مقاله:

معماری سبز که یک سبک مدرن ساختمان سازی می باشد، این سبک معماری باعث کاهش اثرات منفی ساختمانها بر روی محیط زیست شده و استفاده از این نوع معماری باعث سلامتی، رضایت و نشاط افراد ساکن در آنها می شود. معماری سبز، یک رویکرد در ساخت و ساز است که اثرات مخرب روی سلامت انسانها و محیط زیست را کاهش میدهد. معمار، سعی میکند تا با احترام از آب، هوا و زمین از مواد ساختمانی و ایده های پایدار به طراحی برسد که دوستدار طبیعت باشد. معماری سبز یا معماری پایدار در سالهای اخیر مورد توجه بسیاری از طراحان و معماران جهان قرار گرفته است. معماری سبز علمی است برای حل مشکلات که طی آن منابع طبیعی قبل، بعد و در طول فرایند تولید و ساخت کمترین آسیب را می بیند، به علاوه مصالحی که استفاده میشوند باید عمر مفید طولانی داشته و قابل بازگشت به چرخه طبیعت باشند. نگرش توسعه ی پایدار به جلوگیری از آلودگی محیط شهری، حمایت از بازیافت، پرهیز از توسعه های زیان آور و از بین بردن شکاف میان فقیر و غنی توجه ویژه دارد. همچنین راه رسیدن به این اهداف را برنامه ریزی شهری، روستایی، ناحیه ای و ملی میداند که برابر با قانون کنترل کاربریها و کنترل بیشتر شهر و روستاست. فضای سبز شهری از دیدگاه شهرسازی دربرگیرنده ی بخشی از سیمای شهر است که دارای انواع پوشش های گیاهی است و به عنوان یک عامل زنده و حیاتی در کنار کالبد بی جان شهر، تعیین کننده ی ساخت ریخت شناسی شهر است. فضاهای باز شهری از یک سو، دربر گیرنده ی فضاهای سبز موجود و از سوی دیگر، فضاهایی بالقوه برای توسعه ی فضاهای سبز شهری به حساب می آیند.

کلمات کلیدی:

معماری سبز، توسعه پایدار، انرژیهای تجدیدپذیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1300469>

